

# 1

## *Легенда за драконите на Комодо*

Самолетът бавно отлепи колесници от пистата на острова. Ринти – момчето дракон, неговата баба – кралицата дракон Йоланда Унгарска, и Грег – рицар от Ордена на драконите, проточиха вратове, за да видят Майорка отвисоко. Не че не я бяха виждали скоро – точно преди ден летяха на собствените си криле от Ватикана към бреговете на Банялбуфал. Но сега можеха да се насладят на острова от удоб-

ните си кресла в самолета, да отпиват от чая си и да се преструват на туристи. Под тях блещукащите светлинки на столицата Палма се бяха извили в светъл полумесец, целуван нежно от потъналите в мрак води на Средиземно море. Скоро островът се изгуби от погледите им и в небето не се виждаше нищо друго освен луната и звездите.

Преди две нощи, докато Ринти спасяваше живота на Грег, същата тази луна засия в лилаво и събуди древна магия. Благодарение на нея дракончето Ринти вече можеше да се превръща в човек и така да бъде още по-близо до своя верен приятел Грег.

Сега, пременени в екипи на любимата „Барса“, двамата другари в приключенията пътуваха към остров Бали, Индонезия. Имаха важна мисия, която не търпеше отлагане.

– Как мислите, кой ли помага на рицарите от Ордена на кралете? Без помощ няма как да разберат къде са скрити яйцата на драконите – каза кралицата и замислено отпи от чая си.

– Може да е книгата, която са откраднали от замъ-

ка в Перпинян – почеса се по главата Ринти. – Но как разбират за яйцата в Южното полукълбо нямам никаква идея.

– На остров Комодо става нещо много подозрително, нали? – обърна се кралицата към Грег, който така съсредоточено се опитваше да разопакова шоколада си, че май не обръщаше внимание на разговора.

– Щом казвате, че Комодо е засветило в червено на земното кълбо в пещерата, значи на острова става нещо – съгласи се Грег и нетърпеливо разкъса опаковката със зъби.

– Къде отидоха обноските ви, младежо!? – скастри го Йоланда. – Това, че сте във великденска ваканция, не ви освобождава от доброто възпитание.

– Бабо, престани да ни поучаваш! – възмути се Ринти. – Ваканциите с теб са голяма скука!

– Наричаш скука битките с пирати? – засмя се баба му. – Млади ми принце, нямам търпение да разбера какво според теб тогава е забавление.

– Например да ни позволиш да се гмуркаме около

Розовия плаж в Комодо – каза Грег с надежда в гласа.

– Еха, това ще е яко! Дай пет! – блеснаха очите на Ринти. – Знаеш ли, че в целия свят има само седем розови плажа! Пясъкът на плажа в Комодо е с този момичешки цвят заради коралите и наоколо било пълно със страхотни места за гмуркане.

– А в гората наоколо е пълно с комодски варани – подхвърли с усмивка кралица Йоланда. – Може би гмуркането ще бъде по-вълнуващо, отколкото си го представяте.

– Бабо, я разкажи повече за тези варани – помоли я Ринти и се настани удобно. Баба му винаги имаше смайващи истории за разказване.

– Остров Комодо е национален парк, в който живеят най-големите гущери в света. Теглото им може да стигне до сто килограма, а дължината им – до четири метра. Плуват добре и така са се разселили и на съседните острови. Ринти, знаеш ли, че единият от съседните острови се казва Ринча? Не ти ли се струва, че прилича на твоето име?

– Ринча сигурно е име на момиче дракон – засмя се Грег, а Ринти го перна леко зад врата.

– Да разказвам, или да ви оставя да се боричкате? – погледна ги строго кралицата, но без да дочака отговор, продължи: – Та тези гигантски гущери умеят да тичат с бързината на кон, въпреки че краката им са къси и криви. Подобно на змиите могат да усещат с езиците си топлина и така мигновено откриват своите жертви. До двегодишна възраст живеят по дърветата, така че дори и да се покатерите на високо дърво, пак не сте в безопасност.

– Леле! – възкликнаха в един глас Ринти и Грег. – Ухапването им е отровно и смъртоносно. Парализират жертвите си и са особено опасни, ако усетят мирис на кръв. Наричат ги комодски дракони. Сега са туристическа атракция в националния парк, но в миналото не е било така.

Кралицата се намести удобно на седалката, отпи от чая си и продължи да разказва почти шепнешком.

– Много, много отдавана на острова живяла прин-

цеса на драконите. Името ѝ било Путри Нага. Тя родила близнаци – момче и момиче. Момчето било човешко дете, но момичето се родило варан. Майка ѝ я нарекла Орой. Синът, който се казвал Си Геронг, останал да живее при хората, а Орой заживяла сама в гората. След години, вече възрастни, братът и сестрата се срещнали на една поляна. И двамата били излезли на лов, а плячката им се оказала една и съща – елен, който стоял на средата на поляната и треперел от страх. Братът и сестрата се приготвили за битка. Боговете предупредили майка им и тя успяла да нашепне на децата си, че са кръвни роднини. Оттогава вараните и хората заживели в мир. Легендите за Комодо се носели през вековете из цяла Индонезия. През XVII век султанът на Сумбава превърнал острова в каторга и изпращал там най-опасните престъпници. Те се оплаквали, че ги нападат дракони, но разбира се, никой не вярвал на тези изпечени лъжци. Така драконите си поживели щастливо в легендите чак до 1910 г., когато една холандска експедиция се сблъскала челно с комод-

ските варани. Моряците били ужасени и ги описали като седемметрови чудовища, издишащи огън. Тогава европейците и останалият свят научили за гигантските отровни гущери. Очите на страха са големи, а явно и моряците са доукрасили подвизите си, но все пак научните факти потвърждават част от думите им. Според учените комодските варани са най-големите гущери в света, а според истинската история комодските варани са наши братовчеди. Те са дракони, на които им е отнето правото да летят.

– А защо? – попита с тъга в гласа Ринти.



– Помните ли историята от книгата? – попита кралицата и изрецитира по памет: – „От дълбока древност два ордена си оспорват господството над света – Орденът на драконите и Орденът на кралете. И двата ордена имат армии и тайни, но се стремят към различни неща. Орденът на драконите пази свещената истина, че светът може да съществува само в равновесието между дракони и хора, а Орденът на кралете напълно отрича правото на драконите да бъдат на този свят. „Нито късче драконова земя, нито едно драконово съкровище и нито една легенда за дракони не трябва да съществува!“ – в това се заклеват рицарите от Ордена на кралете. От дълбока древност двата ордена воюват и само за кратко Орденът на драконите успял да наложи мир. Хорските крале получавали дарове от кралете дракони. Уважавали се и се грижели заедно за равновесието на планетата. Рицарите от Ордена на драконите носят бели дрехи с извезан червен дракон на гърдите. Драконите им подарявали червен камък с възшебна сила, благодарение на която рицарите

хора можели да летят насън редом до своите другари дракони. В Ордена на кралете не се допускат дракони, макар да се носят легенди, че някога, много отдавна орденът бил създаден от истински драконов крал, който искал да подели света с брат си. Двамата братя се сражавали до смърт и когато победеният паднал в морето, преди да потъне, заклел рицарите си да търсят и унищожат наследниците на брат му. Жестоките му думи посели омраза в сърцата на рицарите му и те кръстосвали надлъж и нашир земята, за да изпълнят заръката му. Рицарите от Ордена на кралете носят черни дрехи с извезана златна корона на гърдите. Разказвали на хората ужасяващи истории за злите дракони, които убиват деца и отвличат девизи. Давали купища злато на онези, които показвали планините, в които живеят дракони. Така хората започнали да помагат на рицарите и да издават къде и кога са срещали дракони. Оттук до откриването на тайните пещери на драконите, където пазят яйцата си, имало само една крачка. Драконите от своя страна не искали да

навредят на хората, защото вярвали, че с тях са от едно и също яйце. Затова те започнали да се крият все по-надълбоко в пещерите, да намират безлюдни острови за убежище и да крият от всички децата си и яйцата си. Разделили света на две тайни полукълба. В Северното полукълбо за драконовите яйца се грижели драконите от рода на унгарските крале, а в Южното – кралете от династията Комодо.

– Тази история много прилича на легендата за Орой и Си Геронг – отбеляза Грег.

– Точно така, моето момче – усмихна се кралицата. – Двете истории си приличат. Си Геронг всъщност е кралят, който потънал в морето и основал Ордена на кралете. Неговата сестра станала пазителка в Ордена на драконите, а на всички потомци на Си Геронг било отнето умението да летят. Разбирате ли, всички думи имат последствия. Особено лошите, особено проклятията. Когато пожелаеш зло някому, самият ти получаваш зло. Така и двете страни накрая губят... Днес на острова се пазят дванайсет яйца от изчезващ вид дракони. Потомката на Орой,

която носи името на прапрапрабаба си, ги е скрила в пещера на острова. Ако някое от тези яйца пострада или изчезне, това ще наруши завинаги баланса в този драконов вид.

– Сега при Орой ли отиваме? – попита Ринти.

– Да, но първо ще се срещна с един рицар, който е на моята възраст и винаги е знаел всичките ми тайни. Близък мой приятел – уточни кралицата. – Искам да му задам няколко въпроса. Продължавам да се питам откъде Ордена на кралете, които воюват с нас и се опитват да откраднат яйцата ни, научават къде са скривалищата? – въздъхна кралицата. – Подозирам, че най-сетне са успели да разчетат знаците. По света е пълно с места, важни за нас, драконите. И колкото и различни да изглеждат на пръв поглед тези места, има едно нещо, по което си приличат. Хората, които живеят там, пазят спомена за нас в легенди, предавани от поколение на поколение, кръщават с нашето име пещери, острови, мостове, улици... Вграждат образа ни в катедрали и дворци. Ако имаш очи да видиш и уши да чуеш, ще